

Младенъ Филиповъ

Олимпийскитѣ игри нѣкога и днесъ

1. Малката „олимпияда“ на брѣга на Черно море

Презъ това лѣто на брѣга на Черно море при с. Обзоръ, между другитѣ лѣтовници, изпъкваше една група отъ млади момчета и момичета — ученици отъ прогимназиитѣ, дори и седмокласници; софиянци и не софиянци: едни черни като циганчета, други — червени като раци, съ незаздравѣла още отъ слънцето кожа; най-сетне — трети, съвсемъ бѣли, току-що дошли на морето. Всички бѣха деца на нѣколко сродени семейства, които лѣтуваха въ този красивъ бѣлгарски край. Тази чета бѣше много весела и сговорна.

Бѣше 30 августъ. Вече цѣли три седмици, щомъ заранъ се съберѣше групата, все за Олимпиядата приказваше. Всѣки търсѣше да грабне отъ родителитѣ си нѣкой вестникъ, макаръ измачканъ и изцапанъ, и да го поднесе тичешкомъ въ „стадиона“ — една ивица брѣгъ, заграденъ съ довлѣчени отъ морето пѣнове, които бѣха нѣщо като „трибуни“ за зрителитѣ. Тукъ се правѣше разборъ на новинитѣ, четѣха се страннитѣ имена на стотици чуждоземни атлети — състезатели, спорѣше се за десеткитѣ видове спортъ. Всичко това бѣше разбъркало тѣхнитѣ представи за Олимпиядата, която имъ се струваше като нѣкакъвъ фантастиченъ съборъ, като нѣкакво вавилонско стѣлпотворение. Следъ като се наспорѣха, започваха да играятъ на „олимпияда“, като се надбѣгваха, надскачваха, надхвърляха съ камъни, или пѣкъ се боричкаха и надплаваха. Дори и „конски надбѣгвания“ устройваха, като по-лекитѣ яхваха едритѣ, които трѣбваше да бждатъ „коне“ и да препускатъ съ